

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/420/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7718201429
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7718201429.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Bodnárovej a členiek senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobkyne K. V., O.. XX.XX.XXXX, V. X.L. M., P.D.. B. XX/XX, zastúpenej Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou, so sídlom Považská Bystrica, Zakvášov 1519/55, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, o zaplatenie 836,69 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 19Csp/37/2018 - 88 z 24.09.2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku, ktorým žaloba v časti o zaplatenie 767,24 eur bola zamietnutá.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia veci v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zamietol žalobu v časti o zaplatenie 767,24 eur. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni 69,45 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 15.4.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zamietol žalobcu v časti úrokov z omeškania za obdobie od 26.7.2016 do 14.4.2018. Priznal žalovanému náhradu trov v pomere 100 %.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že úverová zmluva, ktorú uzavrela so žalovaným, nemá všetky obligatórne náležitosti, preto ju bolo potrebné považovať za zmluvu bezúročnú a bez poplatkov, avšak na úvere uhradila 1.350,30 eur, pričom úver jej bol vyplatený vo výške 513,61 eur, takže rozdiel predstavuje bezdôvodné obohatenie vo výške 836,69 eur.

3. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania posudzoval jej (ne)dôvodnosť.

4. Vychádzajúc z § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) prihliadajúc na výsledky vykonaného dokazovania konštatoval, že nárok žalobkyne je pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby z časti premlčaný, a to všetky úhrady zakladajúce právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vykonané do 7.3.2016, t.j. úhrady vykonané žalobkyňou pred viac ako dvomi rokmi pred podaním žaloby. Úhrady prijaté od 8.3.2016, teda do dvoch rokov pred podaním žaloby podľa záveru súdu prvej inštancie nie sú premlčané, pričom išlo o platby nad sumu poskytnutého úveru (platby od 24.11.2013). Uzavrel, že z prehľadu splácania úveru vyplýva, že žalobkyňa začala splácať úver 24.01.2012, sumu 513,61 eur, resp. 600,- eur zaplatila 16. resp. 19. splátkou, takže všetky ostatné splátky by mali byť splátkami bez

právneho dôvodu a zakladali by právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ide o plnenia od splátky 20., ktorá bola splatná 24.11.2013. Prihliadajúc na tzv. kartu klienta konštatoval, že z hľadiska plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať z toho, že nepremlčanými sú platby žalobkyne, ktoré uhradila do dvoch rokov pred termínom podania žaloby (žaloba bola podaná 8.3.2018), t.j. platby uhradené po 8.3.2016. Pri posudzovaní doby, kedy začala plynúť žalobkyni subjektívna lehota na uplatnenie práva na súde, vychádzal zo záverov vyplývajúcich z rozhodnutia NS SR sp.zn. 1Cdo/67/2011 a konštatoval, že v predmetnej veci plynutie objektívnej a subjektívnej lehoty splýva a počíta sa odo dňa prijatia plnenia žalovaným, ktoré mu žalobkyňa poukázala nad rámec zákona. Vychádzal zo záveru, že už v čase uzavretia zmluvy boli žalobkyni známe všetky skutkové (nie právne) okolnosti týkajúce sa poskytnutého úveru, to znamená jeho výška, jeho odplatosť, výška ročnej ročnej úrokovej sadzby, poznala aj celkovú čiastku, ktorú musí zaplatiť vrátane poplatkov za poskytnutie služby a poznala aj osobu tvrdeného obohateného, teda svojho veriteľa. To, že sa dozvedela o bezdôvodnom obohatení až 7.4.2017, po konzultácii so svojou právnou zástupkyňou, podľa záveru súdu prvej inštancie je z pohľadu plynutia subjektívnej premlčacej doby právne irelevantné. To, že od právnej zástupkyne sa dňa 07.04.2017 dozvedela o právnej kvalifikácii uplatneného nároku, nenahrádza vedomosť oprávnenej osoby o skutkových okolnostiach rozhodujúcich pre plynutie subjektívnej premlčacej doby, pretože všetky skutkové okolnosti podstatné pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia boli žalobkyni známe už pri podpise zmluvy. V súvislosti so žalobkyňou tvrdenou 10 ročnou premlčacou dobou uviedol, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úrok žalovanej (správne žalobkyne - poznámka odvolacieho súdu) preukázaný v konaní nebol. Konštatovania žalobkyne sú podľa názoru súdu iba vo všeobecnej rovine a vo vzťahu k samotnej žalovanej, preto že zo zmluvy vyplýva, že bola uzavretá v decembri 2011 a žalobkyňa nepreukázala, že pred týmto dátumom boli vykonané súdne rozhodnutia, ktoré vo svojich výrokoch určili niektorú zo zmluvných podmienok uvedených aj v zmluve žalobkyne za neprijateľnú a ktoré žalovaný napriek tomu nerešpektoval. Zdôraznil, že úmysel musel smerovať k bezdôvodnému obohateniu a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nemožno tento úmysel vyvodzovať zo záverov prípadných súdnych rozhodnutí vydaných po uzavretí úverovej zmluvy. Uzavrel, že tvrdenie žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru je dôvodné vzhľadom na to, že zmluva neobsahuje presný údaj o výške úveru a s tým súvisí aj nesprávne uvedená výška RPMN, preto podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného ku dňu uzavretia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného dôvodu žalobe v časti o zaplatenie 69,45 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 15.04.2018 do zaplatenia vyhovel, keďže v tejto časti nárok žalobkyne premlčaný nebol. Vychádzajúc z § 563 OZ považoval nárok žalobkyne na úroky z omeškania za obdobie od 26.07.2016 do 14.04.2018 za nedôvodný, nakoľko žalobkyňa nepreukázala, aby pred podaním žaloby žalovaného vyzývala na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto žalovaný nemôže byť od 26.07.2016 v omeškani. Za výzvu na plnenie považoval doručenie žaloby žalovanému, ktorý ju prevzal 13.04.2018, takže 14.04.2018 sa dostal do omeškania. Z uvedených dôvodov žalobu o zaplatenie úroku z omeškania za obdobie od 26.07.2016 do 14.04.2018 zamietol.

5. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému priznal trovy konania v pomere 100 %, pretože mal neúspech len v nepatrnej časti.

6. Rozsudok vo výroku, ktorým bola žaloba v časti o zaplatenie 767,24 eur zamietnutá (I.) a vo výroku o trovách konania (IV.) napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, navrhla rozsudok v napadnutej časti zmeniť, zaviazat žalovaného na zaplatenie 767,24 eur s 5 % ročným úrokom od 15.04.2018 do zaplatenia a priznat jej plnú náhradu trov konania. Rozhodnutie súdu vo vzťahu k dôvodnosti námietky premlčania nepovažovala za správne. V posudzovanom prípade v zmysle § 107 ods. 1 OZ sa o vzniku bezdôvodného obohatenia oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie plnenia bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a osobe obohateného. Podľa jej názoru, že z hľadiska uplynutia premlčacej doby nie je rozhodujúce, že oprávnený už predtým mal možnosť sa dozvedieť o skutočnosti, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a o jeho výške. Bola toho názoru, že až dňa 07.04.2017 mala všetky vedomosti ako aj podklady, ktoré jej umožňovali podať na súd žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa nej z hľadiska včasnosti uplatnenia nároku na súde nie je rozhodujúce, či vedela svoj nárok správne kvalifikovať, rozhodujúca je len vedomosť o existencii bezdôvodného obohatenia a o osobe, ktorá sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila. Vychádzajúc z výkladu plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení zo spotrebiteľskej zmluvy bola toho názoru,

že jej začala plynúť dvojiročná subjektívna premlčacia doba v dňom, kedy skonzultovala so svojou právnou zástupkyňou, že došlo v jej prípade k bezdôvodnému obohateniu a nie podpísaním zmluvy o úvere, ako to nesprávne odôvodnil súd prvej inštancie. Až tá jej poukázala na to, že v jej prípade dochádza k bezdôvodnému obohateniu. Týmto okamihom jej boli známe všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. komu plnila a v akej výške, teda až v tomto čase určite vedela všetky potrebné skutočnosti. Keďže žalobu podala 08.03.2018 v rámci subjektívnej premlčacej doby, ktorá jej začala plynúť od 07.04.2017 do 07.04.2019, bolo potrebné skúmať, či nárok bol premlčaný v objektívnej premlčacej dobe. Mala za to, že v danom prípade bolo dôvodné použitie 10 ročnej objektívnej premlčacej doby, pričom jej neakceptovanie súdom z hľadiska odôvodnenia považovala za nesprávne. Mala za to, že v tomto prípade sú dané okolnosti plynutia tejto premlčacej doby. Poukazujúc na názory súdov v obdobných veciach (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/72/2014), mala za to, že objektívna premlčacia doba v danom prípade je desaťročná, pretože konanie vedúce k bezdôvodnému obohateniu sa žalovaného je potrebné považovať za úmyselné. Pokiaľ žalovaný opakovane používa nekalú obchodnú praktiku, ktorá reálne znižuje výšku poskytnutého úveru a hodnotu tohto poplatku nezapočíta do RPMN a tak neumožňuje spotrebiteľom, teda aj jej (žalobkyni) prostredníctvom správne určenej RPMN porovnať výhodnosť úveru na trhu oproti iným produktom, tak žalovaný opakovane, nielen jej, poskytuje spotrebiteľom úver, pri ktorých dojednané úroky neprípustne presahujú mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia úverových zmlúv, a to všetko aj napriek množstvu súdnych rozhodnutí, ktoré konštatovali užernícku výšku úrokov požadovaných žalovaným, neprijateľnosť zmluvných podmienok žalovaného a tým aj bezúročnosť a bezodplatnosť poskytnutých úverov, o ktorých žalovaný musel vedieť. V tejto súvislosti poukázala aj na rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Cdo/26/2011. Na zdôraznenie citovala časť odôvodnenia k tejto problematike z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vo veci sp.zn. 21Co/72/2014. Namietala, že neobstojí tvrdenie súdu pred uzatvorením zmluvy s ňou neexistovali rozhodnutia súdov, ktoré by vo svojich výrokoch určili niektorú zmluvnú podmienku za neprijateľnú. Do pozornosti odvolaciemu súdu dala právoplatné rozhodnutia súdov, napr. Okresného súdu Martin sp.zn. 11C/52/2010 z 15.02.2011 a Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 42Cb/282/2008 z 15.06.2010, ktoré rozhodli už pred uzatvorením predmetnej zmluvy o úvere, o tom, že žalovaný vo formulárových zmluvách používa neprijateľné a teda neplatné zmluvné podmienky, resp. pre tieto dôvody je neplatná celá zmluva o úvere. V tejto súvislosti poukazovala na ust. § 53a ods. 1 OZ. Vzhľadom na vyššie uvedené podľa nej právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu, v akom bolo ňou uplatnené nepremlčalo ani v subjektívnej 2 ročnej ani v objektívnej 10 ročnej premlčacej dobe, žaloba ňou bola podaná dôvodne.

7. Žalobkyňa písomným podaním označeným ako doplnenie podania, doručeným súdu prvej inštancie 11.02.2019, uviedla, že trvá na tom, že v danom prípade plynie objektívna lehota 10 ročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného treba považovať za úmyselné, poukazujúc na to, že je subjektom podnikajúcim na finančnom trhu, ktorý má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete podnikania má poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda je jeho povinnosťou poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V súvislosti s tvrdením, že má byť preukázaný konkrétny prípad, kedy či už rozsudkom alebo iným spôsobom bolo úmyselné konanie v dobe uzatvorenia zmluvy vytknuté, poukazovala na rozhodnutia Okresného súdu Svidník sp.zn. 2C/79/2010 zo dňa 26.10.2011, Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 50C/131/2009 z 12.12.2011, Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 9C/32/2012 z 26.06.2012, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co/12/2012 zo 16.10.2012, Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 12C/70/2012 z 13.11.2012 časť odôvodnenia ktorých citovala. Konštatovala, že nekalé obchodné praktiky ako aj dôsledky absencie podstatných náležitostí zmluvy boli žalovanému vytknuté už pred uzatvorením zmluvy s ňou, preto tvrdí, že žalovaný vedel, že ním predložená zmluva vykazuje nedostatky, pre ktoré ju treba považovať za neplatnú. Takéto konanie podľa nej nemožno vyhodnotiť inak ako úmyselné, zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. K tomuto písomnému podaniu pripojila kópie rozsudkov Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co/12/2012, Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 9C/32/2012, Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 50C/131/2009, Okresného súdu Svidník sp.zn. 2C/79/2010 a Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 12C/70/2012.

8. Odvolanie ako aj doplnenie podania žalobkyne boli žalovanému doručené 14.11.2018, resp. 07.02.2019. Žalovaný nevyužil právo na repliku.

9. Výroky rozsudku, ktorými žaloba v časti o zaplataenie 69,45 eur s prísl. bolo vyhovené (II.) a vo výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba v časti úrokov z omeškania za obdobie od 26.07.2016 do 14.04.2018 (III.) neboli napadnuté odvolaním, stáli sa právoplatnými, preto nemohli byť predmetom dovolacieho prieskumu.

10. Odvolaním bol napadnutý výrok, ktorým bola žaloba v časti zaplataenie 767,24 eur zamietnutá (I.) a výrok o trovách konania (IV.), preto predmetom dovolacieho prieskumu boli iba odvolaním napadnuté výroky (ďalej len rozsudok).

11. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejdna odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia dovolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatneného dovolacieho dôvodu a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

12. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

13. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 21. augusta 2019 o 10.00 hodine v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 15.08.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

14. Žalobkyňa v odvolaní namietala odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právne posúdenia veci.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétne právnú normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

16. Odvolací súd dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

17. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 CSP, z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, a preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Ani v odvolacom konaní nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

19. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky odvolacie námietky žalobkyne aj s odkazom na zistený skutkový stav a aplikované právne predpisy.

20. Odvolací súd nezistil v konaní žiadne porušenie procesných práv ani inú vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

21. Podstatou odvolania žalobkyne je námietka proti spôsobu právneho posúdenia otázky začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty súdom prvej inštancie, tvrdiac, že v danom prípade k začiatku premlčacej lehoty došlo dňom, kedy konzultovala so svojou právnou zástupkyňou, že došlo v jej prípade k bezdôvodnému obohateniu, t.j. dňom 07.04.2017.

22. Odvolací súd sa so spôsobom právneho posúdenia tejto otázky súdom prvej inštancie plne stotožňuje a za správny považuje jeho záver o premlčaní časti uplatneného nároku žalobkyne, vychádzajúci zo záveru, že v danom prípade došlo k premlčaniu jednotlivých platieb predstavujúcich

bezdôvodné obohatenie tým, že prvou splátkou, ktorá predstavuje bezdôvodné obohatenie je v poradí 20 splátka, ktorá bola splatnou 24.11.2013, t.j. záver postavený na rozhodujúcej úvahe o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa žalobkyňa vo vzťahu k sumám postupne plateným potom, čo už vrátila žalovanému ním skutočne poskytnuté peniaze, dozvedela v okamihu, kedy s vedomím skutkových okolností, z ktorých možno vyvodíť záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žalovanému plnila. Táto úvaha prvoinštančného súdu plne reflektuje v právnej praxi jednotne uplatňované výkladové pravidlo, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor v zmysle § 107 ods. 1 OZ vtedy, keď získa znalosť o tých skutkových okolnostiach, z ktorých je možné vyvodíť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, pričom skutočnosť nadobudnutia informácií tiež o právnej stránke možnosti domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia (napr. ako kvalifikovať jeho nárok), už nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby relevantná. V súdnej praxi tento názor pri posudzovaní nárokov na vrátení neprávom zaplatených úrokov alebo poplatkov zo spotrebiteľských zmlúv viedol k záveru, že nakoľko sa znalosť zákona predpokladá, spotrebiteľ disponuje už pri uzavretí spotrebiteľskej zmluvy skutkovými informáciami, čo v zmluve chýba alebo odporuje zneniu zákona a preto pokiaľ plnil na základe zmluvy neplatnej alebo platil viac ako prijal z bezúročnej a bezpoplatkovej zmluvy, od počiatku plnil s vedomím skutočností objektívne umožňujúcich poznať, že sa tým veriteľ na jeho úkor obohacuje. V prípade posúdenia úverových zmlúv ako bezúročných a bez poplatkových, tak začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby časovo splyva s okamihom úhrady tej ktorej sumy, ktorú nad rámec skutočne poskytnutých peňazí dlžník veriteľovi zaplatil. V danom prípade podľa zistenia súdu prvej inštancie žalobkyňa poslednú úhradu na zaplatenie záväzkov z úverovej zmluvy zo dňa 22.12.2011 najneskôr zaplatila uhradením 19. splátky splatnej 24.10.2013. Poslednú splátku uhradila 24.09.2015. Vo vzťahu k jednotlivým mesačným úhradám zaplateným po 24.10.2013 začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba u každej zaplatenej splátky osobitne. Nakoľko žalobkyňa si uplatnila nárok na súde dňa 08.03.2018 je zrejme, že v prípade úhrad vykonaných do 07.03.2016, ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie, došlo k márnemu uplynutiu premlčacej doby. Premlčacia doba neuplynula iba vo vzťahu k splátkam uhradeným od 08.03.2016. Pokiaľ žalobkyňa k súdom prvej inštancie použitým záverom súdnej praxe protiargumentovala špecifickosťou právnej situácie, ku ktorej dochádza následkom obsahovej neúplnosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy a osobitosťou postavenia spotrebiteľa v právnom vzťahu z bezdôvodného obohatenia v prípadoch bezúročných a bezpoplatkových úverov, odvolací súd poukazuje na to, že právny názor založený na tejto konkrétnej argumentácii medzi časom odmietol NS SR vo svojom uznesení sp.zn. 3Cdo/169/2017 z 10.01.2018, v ktorom závere ohľadne začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby formulovanej v jeho skorších rozhodnutiach (1Cdo/67/2011 z ktorého vychádzal aj súd prvej inštancie a 5Cdo/124/2009) považoval za zodpovedajúce tiež právnej situácii o akú ide v prejednávanej veci, teda v prípade spotrebiteľa domáhajúceho sa vrátenia úrokov a poplatkov zaplatených na základe bezúročnej a bezpoplatkovej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd v tejto súvislosti pre úplnosť poznamenáva, že zmyslom spotrebiteľskej ochrany je dosiahnuť rovnováhu práv a povinností dodávateľa a spotrebiteľa narušenú ich nerovnakou vyjednávacou silou a schopnosťou a nie narúšať rovnováhu účastníkov právnych vzťahov, ktorá z podstaty všeobecnej záväznosti právnej úpravy vyplýva.

23. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov je záver súdu prvej inštancie o premlčaní časti žalobkyňou uplatneného nároku vecne správny.

24. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolacích súd rozsudok vo výroku, ktorým žaloba bola čiastočne zamietnutá ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. Za dôvodnú je však potrebné považovať odvoláciu námietku žalobkyne vo vzťahu k výroku o trovách konania.

26. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejme, že žalovaný nebol v konaní plne úspešný, keďže žaloba nebola zamietnutá v celom rozsahu (ako to konštatoval aj súd prvej inštancie), keďže žalobkyňa sa domáhala zaplatenia sumy 836,69 eur, jej v žalobe v časti o zaplatenie 69,45 eur bolo vyhovené, zamietnutá bola žaloba o zaplatenie 767,24 eur. Je teda zrejme, že žalovaný mal v konaní úspech len čiastočný.

27. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

28. Aby čiastočný úspech zložil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, musí to byť prevažujúci úspech, teda aby pri porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažujúcom úspechu jednej zo strán sporu. Pomer rozdelenia náhrady trov konania zodpovedá pomeru víťazstva strany vo veci samej zníženého o pomernú časť jej neúspechu. Pomer úspechu treba určiť vždy, ak má byť náhrada trov rozdelená, pričom sa určuje k celému predmetu konania. Vo všeobecnosti platí, že ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. Pomerné rozdelenie trov je prejavom jednak odrazu reálneho výsledku sporu a jednak predstavuje prevenciu, aby strany nežalovali viac ako im podľa hmotného práva patrí. Preto pochybil súd prvej inštancie, pokiaľ v danom prípade nevypočítaval pomer úspechu vo veci. Navyše z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, či (ne)-zvážil možnosť rozhodnutia podľa § 257 CSP napriek tomu, že dôvody hodné osobitného zreteľa sú generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania.

29. Keďže súd neskúmal pri rozhodovaní o trovách konania ani (ne)splnenie podmienok pre možnosť rozhodnutia o nepriznaní náhrady trov konania v zmysle § 257 CSP, je jeho rozhodnutie v tejto časti aj predčasné.

30. Ani odvolací súd preto nemal podklad pre posúdenie, či (nie) sú dané dôvody, ktoré rozhodnutie o (čiastočnom) nepriznaní náhrady trov konania v zmysle § 257 CSP.

31. V zmysle § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

32. Nepriznanie náhrady trov konania vo výnimočných prípadoch bolo do 30.06.2016 upravené v ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a s účinnosťou od 01.07.2016 je potrebné túto otázku posudzovať podľa ust. § 257 CSP. Dôvody hodné osobitného zreteľa je podľa tohto novo účinného zákonného ustanovenia spočívať buď v dôvodoch týkajúcich sa strany sporu alebo v okolnostiach prejednávaneho sporu. Vždy je pritom potrebné zvážiť okolnosti konkrétneho prípadu tak na strane toho v čí prospech má byť toto ustanovenie použité, ako aj na strane toho, komu inak prislúchajúci nárok nie je priznaný. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy vo výnimočných prípadoch a má slúžiť k odstráneniu neprímernej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétneho sporu. Výnimočnosť prípadu musí byť v rozhodnutiach náležite odôvodnená. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadnúť v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom strán sporu, pričom treba zohľadniť aj pomery tej strany, ktorej by inak patrila náhrada trov konania z tohto hľadiska, aký bude dopad rozhodnutia v zmysle § 257 CSP na jej majetkové pomery. Aj keď to ust. § 257 CSP výslovne neuvádza, vychádzajú z doterajšej dlhodobej jednotnej súdnej praxe významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP budú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v priebehu konania, prípadne ďalšie okolnosti.

33. Splnenie podmienok pre aplikáciu ust. § 257 CSP súd skúma ex offa, teda aj bez návrhu strany sporu, ako to bolo aj v doterajšej praxi zvlášť vzhľadom na situáciu, že od 01.07.2016 súd rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ex offa. Z úradnej povinnosti preto musí skúmať aj prípadné (ne)splnenie podmienok z § 257 CSP.

34. Úlohou súdu po vrátení veci bude teraz skúmať, či v danom prípade (nie) sú splnené podmienky v zmysle § 257 CSP pre úplné alebo čiastočné nepriznanie náhrady trov žalovanému a v závislosti od výsledkov týchto zistení opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania sporových strán. V prípade ak dospeje k záveru, že nie sú splnené podmienky pre použitie § 257 CSP vypočítať pomer úspechu.

35. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).